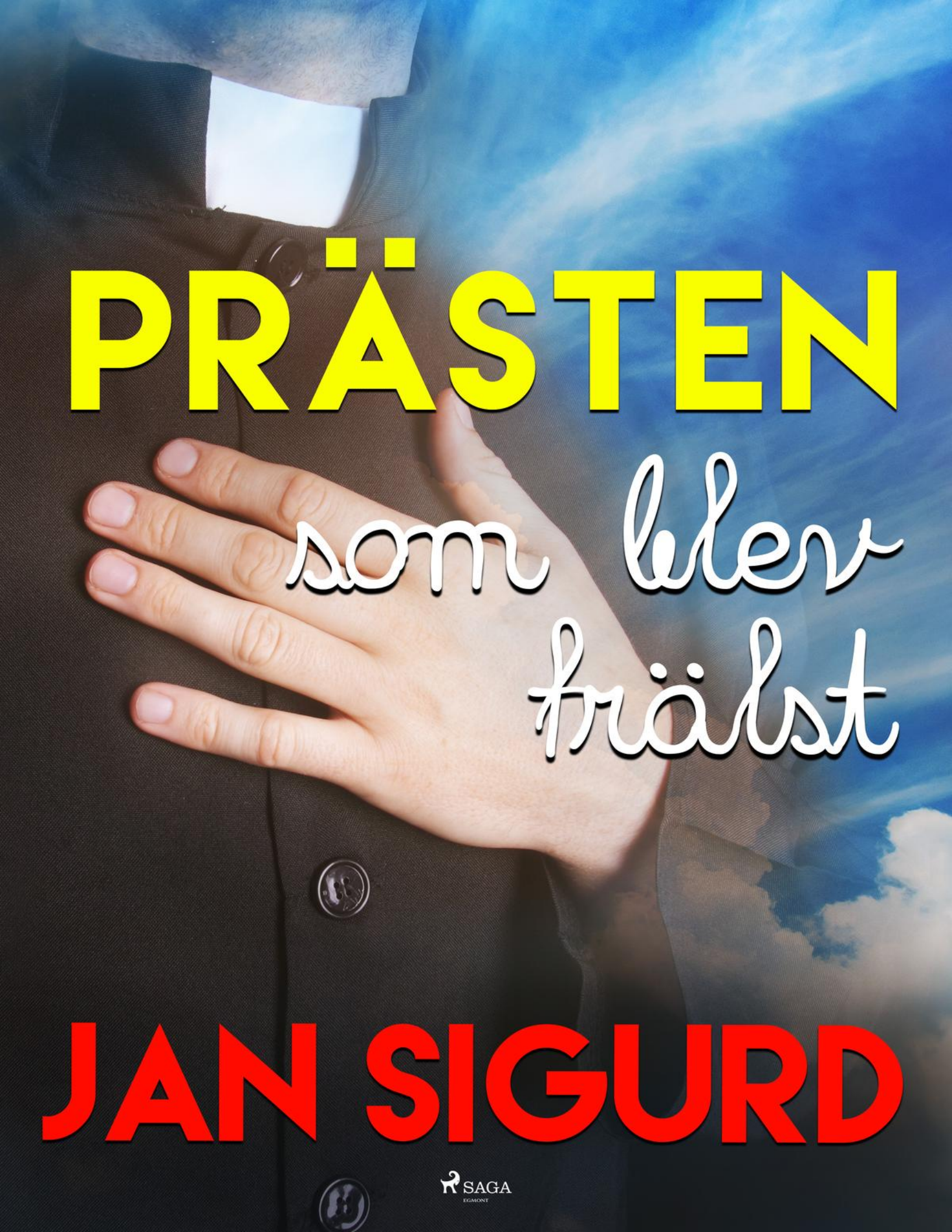
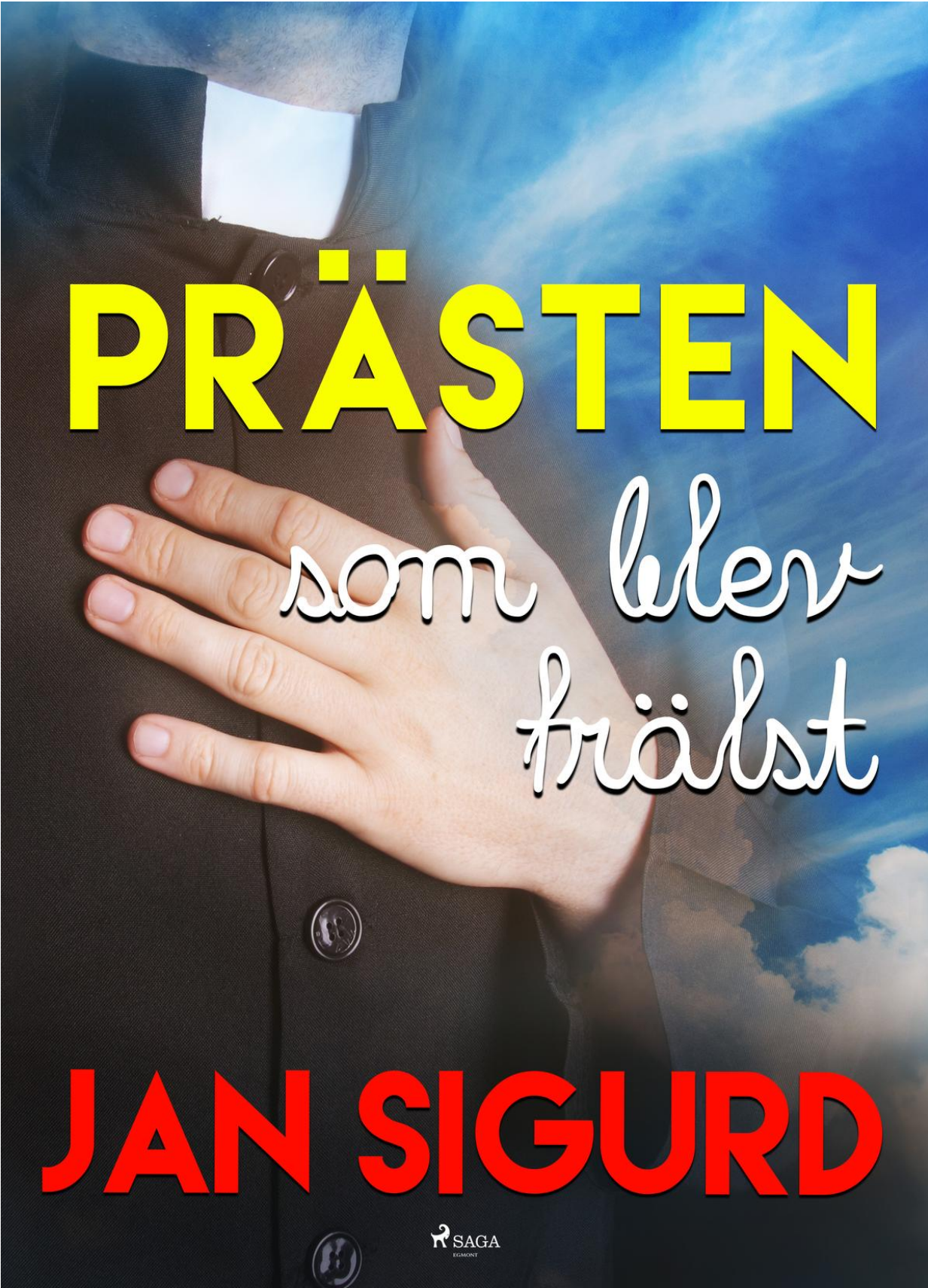

A hand is resting on a dark brown suit jacket. The background is a bright blue sky with white clouds. The text 'PRÄSTEN' is written in large, bold, yellow capital letters.

PRÄSTEN

*som blev
frälst*

JAN SIGURD

PRÄSTEN

som blev
frälst

JAN SIGURD

Jan Sigurd

Prästen som blev frälst

Saga

Prästen som blev frälst

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2007, 2018 Jan Sigurd och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711977644

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Till morbror Torsten

Förord

I sin kortroman *Frukost på Tiffany's* skriver Truman Capote:

”Jag dras alltid till platser där jag har bott, till husen och trakten omkring. Det finns till exempel ett brunt hus i närheten av East Seventieth Street där jag hade min första New York-lya under åren efter krigsutbrottet ... i all sin dysterhet var den ändå min, min första våning, och mina böcker fanns där och burkar med pennor att vässa, allt jag behövde – tyckte jag – för att bli den författare jag hoppades bli.”

På samma sätt graviterar jag mot mina hemtrakter, hus och gator. Ibland tar jag bilen till min födelsestad och söker upp kvarteret Loket på Vävaregatan där jag tillbringade mina första år. Det händer att jag går tvärsöver vägen och in i parken där min mamma rullade mig i barnvagn. Någon gång har jag också satt mig på kanten till sandlådan och låtit själen återvända. Det känns som att stänga av plattan på spisen, låta den kallna, för att sedan sätta på den igen. Börja om. På nytt.

Våra liv har alla tagit fart någonstans, lyft från osynliga startbanor på obskyra platser som vi också senare i livet kunnat använda som landningsbanor, fastän man då kommer i motsatt riktning. På väg ut och bort – och på väg hem, tillbaka. Startpunkterna ser olika ut när man lyfter och när man landar. Men när man väl tagit mark och stigit ner på plattan känner man igen lukten, den där sällsamma doften av ursprung, därefter ljuden, de välbekanta, och rösterna.

De miljöer som förekommer i den här boken är framför allt västra Skånes – orterna kring Öresund. De har alla en magisk betydelse för mig – det var här jag växte upp, det var här jag gjorde mina första erfarenheter av livet. Och det var här jag fick mina första historier till livs, i en berättartradition som jag sedan dess varit trogen. Språket, månandet om detaljen och glimten i ögat – det goda humöret – dessa egenskaper hos de för landsändan så typiska berättarrösterna har präglat min stil genom åren och mitt arbete i olika genrer, olika format.

”Jag lärde mig värdet av humor under stalinisttidens terror ... Jag kunde alltid känna igen en person som inte var stalinist, och som jag inte behövde frukta, på det sätt han log. En känsla för humor var ett betryggande tecken på samförstånd. Sedan dess har jag blivit skräckslagen av en värld som alltmer håller på att förlora sin humor.” Orden är Milan Kunderas. Med honom delar jag synen på humor som ett slags motståndsrörelses diskreta signum – det förhärskandes eller det vedertagnas leende korrektiv, om man så vill.

Själv föddes jag tio år efter andra världskrigets slut. Ändå har den epoken kastat skuggor in i mitt liv. Ängslan är grunden för all humor. Den är komikens baksida. Mina föräldrars generations ängslor har spillt över på mig precis som mina ängslor spilla över på kommande generationer. Allt levs om lott. Alla liv flätas samman.

Jag har ibland värjt mig mot begreppet generationsroman. Många är de generationsromaner jag plöjt från pärm till pärm och varje gång tyckt mig tillhöra just den generation som boken sagts handla om.

Det viktigaste för mig är hur väl skriven den är. Och hur mycket vi därigenom förmår identifiera oss. Inget land i världen är så noggrant med att särskilja på generationer som vårt. Att hålla isär.

Jag har vänner och bekanta ur olika åldersgrupper. Deras historier och öden påverkar mig och min berättelse. Och jag vill att det ska vara så. Mångfalden av röster blir som stämmor i en fuga; vi samspelar alla i en tidlös orkester, i ett mastodontiskt orkesterverk med de mest aparta inslag.

När jag var barn hade vi ibland besök av fru Nilsson. Hon var inte släkt med oss, men mamma och pappa bjöd henne på kaffe då och då. Fru Nilsson såg ut som en gumma och var det väl också; gammal, kort till växten, sjalett om huvudet, huckle. Hon hade mycket att berätta ur ett långt liv, om man lockade det ur henne. Med hjälp av kaffe, till exempel. Det är inget ovanligt. Men en sak var ytterst ovanlig med fru Nilsson. När hon gick på stadens gator och torg fyllde hon sin väska med – hopknycklat papper. För att folk skulle tro att den var full.

Jag tänker ofta på fru Nilsson och hennes tomma men ändå fulla väska. En författares mardröm är att ha skrivit en tom bok men som ändå ser ut som om den vore full av något. Därför är det min förhoppning att den här boken rymmer berättelser som också har något att säga. Precis som fru Nilsson hade, om man satte sig ner, tog sig tid, och verkligen lyssnade.

Stenarna med hål i

Jag hade lyckats låna ett hus på Hven över sommaren i avsikt att sitta och skriva, det hade jag bestämt på fastlandet. Men det man bestämmer i land gäller inte alltid på en ö. Nog fick jag något att skriva om, den där varma sommaren, längst ut på Sveriges sydligast bebodda ö, när världen hämtade andan och nästan allting tycktes hända någon annanstans. Men, kanske ändå inte vad jag hade tänkt mig.

Jag hade ambitioner. Allra först hade jag tänkt skriva en trebetygsuppsats om Ernest Hemingway för att kanske så småningom bli någonting i den akademiska världen. Så var i alla fall planen.

Sofia och jag hade under våren gjort slut, eller snarare, hon hade gjort slut med mig. Jag var vägd och befunnen för lätt. Ett jävla oskick. Det hade Ernest Hemingway också tyckt. Det är jag säker på. Han var en utomordentligt erfaren uttolkare av känslomässig avspisning. Men jag hade bestämt mig för att inte sitta och lida i det tysta, som någon ung Werther. Nu fick det vara nog. Jag var ung och fri och, om sanningen ska fram, rädd som en hare.

Vår kärlek hade det sista året varit som blinkfyren i Hakens fyrtorn, tänd och släckt, av och på. Just nu var den släckt och jag var olycklig. Men jag hade bestämt mig. Jag ville resa till Paris nästa vår, det ville jag, med Sofia – min kära, kära Sofia.

Av uppsatsen blev inte mycket. Jag läste visserligen *Den gamle och havet*, *Klockan klämtar för dig* och de samlade novellerna, men lyckades inte få till några skarpsynta

reflexioner. I alla fall inte tillräckligt skarpsynta för att hamna på papper. Vad var det då som hindrade mig?

Den första veckan hade jag ägnat åt att göra mig hemmastadd på ön och i det spräckliga tegelhuset som tillhört tullaren i Kyrkbackens hamn. Då hade vädret varit rått och regnet hade kommit och gått, mest kommit. Så efter första veckan hade en värmebölja dragit in söderifrån över sundet och i takt med dess ankomst hade sällskapslivet blomstrat på ön. Krogtätheten var stor, och alla på ön drack varandra till i ett slags upprymd, fatalistisk eufori, som om varje dag var vår sista på jorden.

I mitten av juli stötte jag så en dag på ett par flickor som slagit sig ner på samma strandremsa som jag. Jag kallade platsen för Percyska viken – efter en lantbrukare vid namn Percy som jag köpt jordgubbar av och som bodde strax ovanför backafallen utmed nämnda badvik. Flickorna var dagturister, hade kommit med tiobåten från Landskrona och skulle ge sig av samma kväll med sexbåten. Den ena hade negroida drag och den andra såg indiansk ut. Det började med att indianskan kände igen omslaget på en bok jag läste och frågade om jag besökt Hemingways hus på Cuba, Finca Vigia. Det hade jag inte. Men det ena gav det andra och jag flyttade min handduk inom pratavstånd från tjejerna. De visade sig vara utbytesstudenter från Kuba som studerat vid Lunds universitet i ett år, och gjort en sista utflykt till Hven innan de skulle resa hem till sin ö på andra sidan jordklotet.

Vid lunchtid slog vi följe bort till rökeriet i hamnen, åt varsin rökt makrill med potatissallad och drack en folköl. Solen gassade och fiskeri var god. Det var när vi passerade kiosken på kajen som jag plötsligt fick en idé. I skylten fanns nämligen vykort uppsatta och på ett av dem syntes en fiskebåt på ett blått hav – från Hven. Nu kunde det ju faktiskt vara av en fiskebåt var som helst ifrån i världen,

resonerade jag. Från Havanna till exempel. Jag köpte kortet, satte mig och skrev en epistel till Sofia från Havanna, berättade att jag varit med nyfunna vänner på den legendariska nattklubben Tropicana, i Hemingways museum, Finca Vigia, och nu satt i solen utanför baren La Floridita och drack Papa Doubles, Hemingways specialdrink. Så avslutade jag kortet med "tusen kyssar, din tillgivne Simon".

När jag var färdig med skaldandet gav jag kortet till tjejerna, som var med på noterna. Så fort de återvänt till Kuba, lovade indianskan, skulle hon köpa frimärken och posta kortet i Havanna. Vid femtiden på eftermiddagen tog jag farväl av flickorna, som cyklade tillbaka över ön för att ta färjan från Bäckvikens hamn.

Resten av sommarvistelsen förflöt i lättjans tecken och då det var tid att återvända till fastlandet lämnade jag ön och for tillbaka till Malmö utan att ha uträttat särdeles mycket nytta.

Det är något visst med hösten. Arbetslusten återvänder och lägenheten tycks av någon anledning mer inbjudande än då man lämnade den även om den ser likadan ut. Jag hade under våren flyttat in i en bostadsrättslägenhet på Gamla Väster och blivit invald i styrelsen, visserligen bara som suppleant, men ändå. Det var inget betungande uppdrag. Men man fick viss insyn i föreningsverksamhet och boendefrågor. Till ett av de senaste styrelsemötena hade det dykt upp en skrivelse. Den var från en kvinna som jobbade som bibliotekarie, bodde på andra våningen och hade sovrum och balkong mot gården. Hon skrev:

Till styrelsen!

Jag är romantiker av den gamla sorten. Jag läser mig bort genom tid och rum. Dock har jag alltid

härbärgerat en dröm om att kunna slå upp ögonen om morgonen och låta blicken vila på palmblad som rasslar stilla i vinden. För något år sedan läste jag att klimatförändringen på jorden med den globala uppvärmningen som resultat har inneburit att vi idag i Sydsverige mycket väl kan odla palmträd utomhus. Få har dock ännu kommit på tanken.

I förra veckan var jag i Dublin på en europeisk bibliotekskonferens och till min häpnad fann jag ett slags palmväxt växande på många ställen i staden. Vid närmare efterforskning visade sig arten heta Cordyline australis. Dublins klimat med fukt och blåst är inte helt olikt Malmös, vill jag tillägga, och den växten skulle säkert utan vidare kunna växa här. Den tåler ner till strax under tio minusgrader utan att behöva övertäckas nattetid.

Men det finns en annan sort som säkert också skulle trivas bra. Den arten förekom på bild i tidningen Skåne för ett tag sedan och heter Trachycarpus fortunei. Den växer naturligt i Karibien men tåler ner till 15-20 minusgrader. Och kallare vintrar än så är det aldrig i Skåne nuförtiden, som ni vet.

Jag önskar att bostadsrättsföreningen beviljar medel till att försköna vår innergård med två, tre palmer. Kring denna grundstomme kan man sedan i mån av vilja och ambition försöka skapa en exotisk trädgård, ett litet Edens lustgård. Tänk att kunna slå upp balkongdörren, höra kanariefåglar kvittra från en bur och se ett par palmträd resa sig. Man sätter på en CD med sommarmusik och är liksom plötsligt på charterresa i sitt eget hem. Billigt och bra.

Jag åtar mig att ensam eller i någon kommitté sta för anskaffning och plantering av nämnda träd. Jag är också gärna med och planerar övrig växtlighet men

palmerna är min hjärtesak. Jag har redan sett ut två platser på gården som skulle passa och där de utan vidare skulle kunna planteras.

Priset per palm ligger mellan 2-5000 kronor styck beroende på höjd och ålder. Vad säger ni? Det vore bra om vi kunde plantera till sommaren så att de hinner rota sig före hösten och vintern.

Hälsningar
Angela Lövberg

När jag flyttade in var innergården rätt tråkig och förfallen. Under sommaren hade man renoverat och planterat nytt och som första åtgärd hade styrelsen faktiskt bifallit bibliotekariens önskan om några tusen för inköp av två palmer. Nu vajade de stilla på innergården och förde tankarna till främmande platser.

Jag hade börjat på universitetet igen och till slut bestämt mig för att försöka komma igång med uppsatsen när det en dag ringde på telefonen. Det var Sofia. Hon tackade för kortet, var glad för min skull över att jag kommit iväg till Kuba efter allt som hänt mellan oss. Av en bisats förstod jag att hon hade hyst en uppfattning om mig som "varmluftsperson", en som stod för mycket snack och liten verkstad. Det irriterade mig. Jag hade visserligen lätt för att drömma, göra upp planer och visst var det trögt i portgången när det skulle till att hända, bli av, men så förbaskat mycket stugsittare som hon ville få mig till var jag inte. Nu lät hon emellertid imponerad och sa att resan var bra för min Hemingwayuppsats, som hon för övrigt hade stora förväntningar på. Hmm. Vissa komplimanger är synnerligen tveeggade.

Själv hade hon firat sommarledigheten i Italien och träffat en ny kille, Marco. Vad fan? En romans med en

solstolsuthyrare på Rimini eller vad var det frågan om?
Hade hon inte sjunkit lite väl lågt?

Jo, sa hon, hon ville vara den förste att delge mig nyheten, ville inte att jag skulle få höra det på stan. Tack så mycket. Mitt hjärta höll på att stanna. Kunde vi inte ses och visa varandra bilder från semestern? Det verkade ju så spännande på Kuba och Marco, hennes nya kille, hade rabatt på flygresor i och med sitt jobb och så vidare. Vad jobbade han som? Pilot, fallskärmshoppare, giftbesprutningsflygare inom jordbruket? Hade hon blivit ihop med en mandolinknäppande Biggles? Eller var det en pimpinett purser som passade upp på feta, blåtonade amerikanska presidentänkor i färd med att hälsa på någon gammal gubbsjuk Onassis?

Jovisst, svarade jag, frånvarande, självklart kunde vi ses och utbyta semesterminnen, eller vad jag sa. Mina tankar var på annat håll. Just nu hade hon fullt upp med terminsstarten men vi kunde höras igen om någon vecka, avslutade hon och så lade vi på.

Jag kunde inte begripa varför det drabbade mig så hårt. Vi hade ju gjort slut förut men alltid hittat tillbaks till varandra. Den här gången lät det annorlunda. Definitivt, på något sätt.

Dagarna sniglade sig fram. Jag var som en osalig ande där i lägenheten. Satte mig vid skrivbordet, tryckte igång datorn, for upp igen, kokade kaffe, gick in i vardagsrummet. Såg ut genom fönstret på byggarbetsplatsen mittemot. Drömde om vem som skulle flytta in där. Kanske en singel i min ålder med intresse för stilla hemmakvällar, vin, litterära samtal, sex, ännu mera vin, resor ... Resor? Jag gjorde ju aldrig några resor. Vad var det med mig? Vem trodde jag att jag var? En vinpimplande, sprängkåt Sven Hedin?

I mitten av september ringde Sofia igen. Hon lät nere. Det är inte lätt att underhålla en förälskelse på avstånd, sa hon. Marco flög runt i världen och kunde bara träffa henne då han var på genomresa eller ledig, vilket verkade röra sig om en, högst två gånger i månaden. Vad hade jag med det att göra?

Hon ville hur som helst träffa mig, hade låtit framkalla sina egna semesterbilder och ville visa hur fint hon haft det, vilken fin trakt han kom ifrån och, misstänkte jag, hur stilig den här jävla luft-spagetti-figuren var. Vi kom överens att träffas nästa fredag i hennes nyastudentrum i Lund, på Ulrikedal.

På fredagsmorgonen började det gå upp för mig vad jag hade gjort; jag hade ljugit om min semester, dragit en penna, för att kanske framstå i bättre dager, På skoj, visserligen, men jag visste hur Sofia var. Sådant skämtar man inte om. Vad skulle jag göra? Ingen kunde täcka upp min historia, flickorna var tillbaka på sin ö och jag visste inte ens vad de hette. Jag var tvungen att erkänna att jag låtsats att jag varit på Kuba för att göra mig intressant, för att fånga Sofias intresse, för att visa att jag kunde tä mig för något.

Det var då jag fick syn på palmerna, genom mitt sovrumsfönster. Jag hade just avslutat morgontidningen och dragit upp persiennerna när min blick föll på dem. Bladen vajade lätt i vinden. Och det rasslade faktiskt, precis som hon sagt att det skulle, den där bibliotekarien. Jag tog på mig min panamahatt, en kortärmad strandskjorta av hawäimodell och solbrillor, hämtade min digitalkamera, stack en cigarr i munnen, som jag bevarat sedan jag firade studenten, och tog trappan ner på gården. Solen sken och himlen var molnfri. Perfekt. Jag ställde kameran mot ett räcke, snett vinklad uppåt, och med fjärrutlösaren lät jag kameran ta en bild av mig själv med

en rykande fnösctorr cigarr i munnen och med den ena palmen och himlen som fond. Jag matade fram bilden och tog mig en titt på resultatet. Det var helt klart illusoriskt.

Jag gick över till den andra palmen. Samtidigt kom det ut en kvinna ur trappan mitt emot. Hon hade en tvättkorg i famnen och såg ut att vara från ett sydländskt land.

"Hej, är du nyinflyttad", sa jag.

"Nej, inte precis. Jag bor på Hospitalsgatan 8 sedan i maj." Hon talade svenska som en infödd Sölvesborgare. Förmodligen var hon det.

"Har du lust att hjälpa mig med en sak?"

Hon satte ner tvättkorgen och kikade under lugg.

"Med vad? Jag har rätt ont om tid. Måste få tvätten klar."

"Jo, har du lust att ta en bild av mig och palmen här? Det tar inte så lång tid."

"Kan jag väl." Hon ställde ifrån sig tvättkorgen och kom fram till mig. En svag doft av parfym blev hängande i luften. Jag visade hur kameran funkade och så knäppte hon några bilder av mig och palmen.

"Kom får du vara med", föreslog jag. "Den har automatisk utlösning."

"Jaså, verkligen?"

"Ja, jag menar ..." Och så började vi skratta. Hon hade ett härligt bubblande skratt. Vi ställde oss bäge vid palmen och jag lade min arm om henne. "Cheeze." Så blinkade kameran och fotot var taget.

"Hej då." Vi gav varann ett sista ögonkast och så försvann hon in i tvättstugan. Jag stod kvar med kameran i högsta hugg. Jag var plötsligt på gott humör. Livet var kanske inte så pisskurakasst när allt kom omkring.

Sofia hade som sagt skaffat sig ett korridorrum på ett studenthem i Lund. Hon öppnade för mig, nyduschat och med en handduk om håret.

"Simon? Oj, vad du är tidig."

"Förlåt, jag ville inte komma för sent."

"Stig in."

Hjärtat slog några extra slag. Hon var så söt. Och jag hade kvaddat det. Obegripligt! Hon var den rätta. Det stod helt klart. Det var jag som var fel.

Jag satte mig i hennes rum, hon lade på en platta med bossa nova. Så hällde hon upp vitt vin ur en flaska Malvasia, från Salina. Det var gott. Hon gick in i badrummet ett slag för att greja med bomullstussar, ja vad det nu är som tjejer gör med bomullstussar, sminka sig och sätta på sig en kjol och en topp. Utanför hade hösten tagit sitt fasta grepp om tillvaron. Blåsten ruskade de rostiga trädkronorna. Det var vackert det också. Allt var vackert hos Sofia. Allt.

Över skrivbordet satt ett collage av bilder och några klipp uppsatta på en anslagstavla. Hennes tidigare anslagstavla hade hyst en bild av henne och mig tillsammans på Tivoli, ett sådant foto med en kuliss där man sticker in huvudena i en målad träskiva av två tecknade figurer, Tarzan och Jane. Men den var nedtagen nu. Det gjorde lite ont.

Vi gick på kvarterets pizzeria. Och det var där, mellan tallrikarna med pizzans svedda restkanter som vi visade varandra våra semesterbilder. Hon lade upp sin hög. Första bilden: Coliseum. På trappan, Sofia och en rakhyvelsannonshakförsedd italienare i tunna sportkläder och Ray Ban solbrillor. Typiskt. Därefter: Sofia, kortärmad, solbränd och strålande av lycka, med handväskan nonchalant slängd över axeln. Så några bilder till: av en strand, samma pojke bland vågorna utan solbrillor. Lika mycket haka, dock. Sedan: Sofia skrattande på en handduk, i en bar tillsammans med hennes kompis Ann-Marie och ett gäng med glasen lyfta och slutligen en serie bilder från en

hamn, en trädgård, ett par leende italienska urtidsföräldrar under en Bougainvillea nedanför en vit husvägg, ett stort hus med balustrad och blommor. Jag höll på att kväljas. All denna förbannade medelhavslycka.

"Du ser ut att ha haft trevligt."

"Jovars. Det blev en lyckad sommar." Sofia strålade och stirrade drömmande ut genom fönstret. "Och du då ...?"

"Kameran pajade andra veckan men jag lyckades få ut de här i alla fall. Jag lade upp de fyra palmbilderna i ordning på bordet. Sofia stirrade på de fejkade Kuba-bilderna, en efter en. Hon verkade tro på dem. Det var inget tvivel om den saken. Allra längst till höger låg bilden med mig och grannen. När Sofia kommit till den lyfte hon upp fotot mellan högra tummen och pekfingret och synade det.

"Vem är det här?"

"En tjej bara, som jag lärde känna."

"På Kuba?"

"Öh, ja, ... i Havanna."

Sofia stirrade på bilden. Och över hennes anletsdrag gick ett stråk av, ja av vad? För en kort sekund såg hon bekymrad ut, sedan anlade hon ett neutralt leende.

"Söt tjej."

"Ja, trevlig också", för det ur mig.

Sofia rafsade ihop bilderna, gav mig mina och lade sina egna i handväskan.

"Ska vi ha nåt mer, annars kanske vi kan gå på John Bull's? Det är en trevlig pub inte långt från stationen."

"Visst." Jag skulle ju med sista tåget.

Plötsligt lät hon kort i tonen. Antingen var det inbillning eller också var det något. Vi betalade var för sig och så gick vi.

På John Bull's var allt som det förmodligen brukade vara. Nyinflyttade studenter trängdes i baren, andra som för länge sedan hade passerat sitt "bäst före"-datum hängde

över borden med ölsejdlar mellan sig. Sofia och jag vinkade till oss en bartender och fick var sitt glas rött vid bardisken.

"Hur ska ni göra då. I framtiden?"

"Jag vet inte. Marco kommer hit nästa helg, då ska vi prata om det." Sofia lät ansträngt positiv. "Jag vill att han ska flytta hit."

"Vill inte du flytta till honom i Italien? Vore inte det häftigt?"

"Kanske. Vi får se." Hon såg inte på mig. Jag kunde inte stå och stirra på en människa som inte mötte min blick så jag vände bort blicken jag med. I ena hörnet hade ett nyanlönt par med väskor fulla med charterstickers och bagagetaggar börjat gräla. Förmodligen kom de direkt från stationen. Rösterna överröstade lokalens larm.

"Hur kunde du köpa de här väskorna? De har ju fått dåliga recensioner."

"Recensioner? Vem läser recensioner av väskor?"

"Jag. Der fick sämst poäng i alla reseguider. Hur kunde du? Utan att fråga mig."

"Jag har i alla fall silvertejp om de skulle behöva tejpas."

"Ah, det ser ju för skämmigt ut! Ska vi stå vid bandet på flygplatsen med uppfläktade väskor och skitiga kalsonger och trosor spridda över hela ankomsthallen bara för att du har gått och köpt såna idiotväskor?"

"Jag har ju tejp har jag sagt."

"Det sätter man väl för fan inte på innan de går sönder. Det ser ju ännu värre ut. Som om vi var några jävla zigenare."

Vi drack upp och lämnade krogen. Livet var onekligen en resa - med bagage. När vi kom ut hade det börjat regna. Jag kramade Sofia och vi sa godnatt. Så skiljdes vi.

En vecka senare var det stormöte i bostadsrättsföreningen. Jag är inget vidare i rollen som sekreterare men den

ordinarie hade varit tvungen att lämna återbud så jag fick rycka in. Efter en stunds rafsande i papperen om paragraf si och så och upplyftande ämnen som dagvatten i källaren och annat så höjde jag blicken och fick syn på ett bekant ansikte. Hon måste ha kommit in bland de sista för jag hade inte upptäckt henne tidigare. Men det var hon, hon som nu också fanns på bild. Hon satt tyst under hela första delen av mötet. När det blev paus kom hon fram.

"Så jag finns i ditt album nu?"

"Ja, just det."

"Under rubriken tvättakta tyätterska?"

"Nej, uiider rubriken oäkta vän från Kuba."

"Kuba? Jag som aldrig har varit i närheten av Kuba ens."

"Från och med nu så har du det. Det går att bevisa.

Bildbevis. Palmen, den är från Kuba."

Hon skrattade men jag fick en känsla av att hon ändå förstod att jag hade en räv bakom örat. Eller så var det hon som hade det. Efter mötet, när jag fått ner de sista övriga frågorna i protokollet erbjöds de som ville gå ner till Siesta, restaurangen i hörnet, för ett glas på föreningens bekostnad. Jag hängde på. Det gjorde tyätterskan också.

Några ställde sig förstås vid den minimala bardisken men både jag och tvätterskan kände för att sitta ner och prata. Längst in i restaurangen fanns det plats.

Jag kunde inte säga vad det var. Men tvätterskan var trevlig, hade ett underbart sätt och kunde laja i klass med en infödd Göteborgare. Hon berättade att hon vuxit upp i Olofström. Efter några glas rödvin började jag titta ordentligt på henne. Hon hade bruna, livliga ögon, fin liten näsa och ett tjockt mörkt hår som gick till axlarna. Redan under mötet hade jag lagt märke till nacken. Den var fin. Så som jag tycker om nackar.

I tanken började jag jämföra med Sofias nacke. Hon hade ljust hår, ofta uppsatt och liksom tvätterskan en nacke man

ville ta i. Nu fanns det plötsligt två nackar jag tyckte om. Fast den ena var förstås inte min ägodel längre. Och i ärlighetens namn så var den som satt framför mig inte min heller. Men något hände där och då. Ett hopp föddes om att kanske, kanske få sträcka ut handen och vidröra den där nacken. I stället började jag konversera och dricka det av föreningen bekostade rödvinet. Det här var avgjort bättre än en date. En date var vid en jämförelse som en tröttande anställningsintervju som varade hela kvällen, och som slutade med att man antingen hamnade i säng med arbetsgivaren eller med en artig pissoff. Oftast det senare. Nu var vi ju här som bostadsrättsföreningsmedlemmar – ett viktigt uppdrag i föreningens och därmed allmännyttans tjänst. Kunde det vara svenskare?

Dagen efter kände jag mig inte precis on line. Det var inte bara vinet. Jag var som i en tjock dimma. Och kompassnålen snurrade. Jag hade haft ett djupt samtal med en sympatisk tjej. För första gången på länge. Men vad var det hon hette? Minnet var fullkomligt blankt. Idiot! Hur kunde jag ha försummat att lägga hennes namn på minnet. Eller jag kanske aldrig frågade henne? Jag var hopplös. Jag förtjänade en plats i helvetet, bredvid Hitler, Stalin, Mao och de andra massmördarna. De höll väl i alla fall reda på folks namn.

Senare samma dag ringde Sofia. Hennes Marco skulle komma till Sverige. Kanske min väninna från Kuba skulle till Sverige och hälsa på också, sa jag, mest för att ha nåt att säga. Va? Sofia verkade helt överrumplad.

”Jag trodde bara det var en semesterflirt?”

”Det trodde väl jag också först, eller det var väl det som var meningen att det skulle vara men det har växt till något.”

Jag ångade på utan tanke på konsekvenserna.

"Och nu vill hon hälsa på dig? Jag kunde nästan se det på bilden, ni verkade så kära i varandra. Sånt kan man inte dölja."

"Det märks väl, antar jag."

"Är du inte glad då?"

"Jo, det är klart."

"Ja, jag tycker det är jättekul. Då kanske vi kan gå ut alla fyra?"

"Tror du att det är en så bra idé?"

"Varför inte? Så känner sig inte Marco utanför."

"Hur då?"

"Då är de två utlänningar, menar jag."

"Ja, jo, det är klart."

"När skulle hon komma hit...vad heter hon?"

"Öh, Maria. Jag vet inte."

"Vet du inte?"

"Ja, alltså inte vilken vecka det var. Men det var i slutet av oktober någon gång, det sa hon bestämt."

"Vilken tur. Då är Marco här i två veckor. Åh, vad roligt. Då måste det absolut bli av."

Vi lade på och jag hade en bestämd känsla av att det här höll på att gå alldeles över styr. Jag var tvungen att dra i nödbromsen. Innan något verkligen flippade ut. Snöbollen var satt i rullning och jag var nödgad att jaga och få stopp på den med en svetslåga, innan den växte och rullade någonstans som jag inte hade någon aning om. Efter någon timmes vända bestämde jag mig för att berätta allt för tvätterskan. Jag tog mod till mig, gick ner, korsade gården och upp i hennes trappuppgång. Men vad hette hon? Och var bodde hon egentligen? Jag visste vilken balkong som var hennes ty där hade jag sett henne hänga tvätt på tork från mitt fönster och letade mig så successivt uppåt i trappan tills jag stod framför den dörr som rimligtvis borde leda till hennes lägenhet. Det stod Angela på dörren,

Angela Lövberg; Det var alltså hon, bibliotekarien med palmerna. Jag borde ha hajat. Jag ringde på dörrklockan. Steg hördes innanför och så slogs dörren upp.

"Angela! Det var en sak som jag har gått och tänkt på och som jag bara måste få sagt för att lätta mitt hjärta."

"Åh, jag känner likadant. Kom in." Hon drog mig till sig och stängde dörren bakom oss. Sedan lade hon armarna om min hals och kysste mig på munnen, både länge och väl. Hon slöt ögonen och jag blundade jag också. När hon slutligen släppte taget snurrade det för mig. Hon tog min hand och ledde mig in i sovrummet. Jag visste inte vad jag skulle göra, så jag bara följde med som en vindflöjel i orkan. Hon slet ner persiennen och drog av sängöverkastet.

"Var inte blyg...?"

"Simon."

Angela tog några danssteg in över mattan i sovrummet, svängde runt och viskade.

"Simon, knäpp upp klänningen där bak är du snäll."

Jag kämpade lite med dragkedjan, fick till sist ner den och så stod hon där i underkläderna. Hon var solbränd. Men det kanske var hennes pigment, alltså som hon var, rent naturligt. Först nu insåg jag vilken belägenhet jag befann mig i, vad min roll krävde. Jag samlade mig och drog av mig mina långbyxor. Jag försökte vika ihop dem och lägga dem på vad jag trodde var en stol men i dunklet såg jag fel och de hamnade på golvet med ett rasslande. Jag skulle just ta stöd mot sängen och plocka upp dem när jag tappade glasögonen, försökte fånga dem, tog ett felsteg, halkade på mattfliken och föll huvudlöst mot elementet och tuppade av.

Jag vet inte hur lång tid jag hade varit medvetlös när allt plötsligt ljusnade. Angela satt på huk lutad över mig med bara bröst. Hennes ansikte var jättestort.